

Hồi 8

Lấy Mắt Tiểu Nhân Nhìn Lòng Quân Tử

Mã Thất chiêu tia mắt như hai ngọn phi đao.

Ai cũng biết Hà Cửu Như không phải tầm thường như tên thuộc hạ.

Mã Thất càng biết rõ hơn thế nữa, đến đây hẳn phải nắm trước trong tay.

Hà Cửu Như cất tay lên.

Mã Thất cũng cất tay lên.

Hắn phát chiêu sau, nhưng thân hình hắn cùng một lúc nhích sang bên trái, ngọn chưởng của Hà Cửu Như tống vượt ra ngoài, trong khi bàn tay dựng đứng của Mã Thất đã xả ngay vào uỷng mạch của ông ta.

Hà Cửu Như biến sắc.

Chiêu thế tuy lợi hại nhưng không lợi hại bằng bốn tiếng “Sát Mạng Phí Đao”, chưa giao đấu bằng binh khí nhưng trong lòng của Hà Cửu Như đã tưởng tượng đến những ngọn phi đao trăm phát không sai một của đối phương.

Như vậy, sự tái mặt của ông ta chỉ có ba phần vì cú đánh trước mắt, bảy phần vì đang hình dung ngón sở trường của Mã Thất, những ngọn phi đao đã làm nên danh hiệu khắp giang hồ.

Như vậy, trước khi bị bại vì chiêu thế hiện tại của đối phương, ông ta đã bại trước về khí thế.

Tự nhiên, cái chặt tay vào uỷng mạch của Mã Thất, chưa làm cho Hà Cửu Như bị ngã, ông ta vẫn có thể trụ.

Nhưng thêm hai chiêu nữa, vì đã sẵn “thế lùi”, cho nên tuy chưa bị trúng chiêu nào, Hà Cửu Như vẫn đạt tuốt vào tận góc sân, mồ hôi trên trán của ông ta nhỏ giọt, mặc dầu chưa thấy gì chứng tỏ chiêu thế bị bức bách.

Cũng trong tư thế “biết trước” đó, cho nên chiêu thứ tư của Mã Thất dễ dàng chạm đúng vào vai trái của vị cầm đầu xa đội Trương Gia Khẩu, họ Hà hự lên một tiếng lảo đảo lui luôn.

Lạc Hàng Chủ hoảng hồn nhích tới đưa tay đỡ:

- Lão Cửu...

Hà Cửu Như lắc đầu gượng gạo:

- Không sao, chỉ chạm nhẹ bên ngoài.

“Chạm nhẹ bên ngoài” là chuyện thật, nhưng mồ hôi ông ta vẫn vã ra.

Mồ hôi vã ra không phải vì bị trúng một chiêu, mà vì bốn tiếng “Sát Mạng Phí Dao” rờn rợn.

Ba Quản Sự nhích lên.

Lạc Hàng Chủ đưa tay cản lại và ngó thẳng vào mặt Mã Thất:

- Bọn ta tự nhận tài nghệ không hơn, xin Mã gia hãy trở về. Yêu cầu của quý chủ nhân, Lạc mỗ xin chịu trách nhiệm và nửa tiếng đồng hồ sau sẽ phụng tống ra thành.

Cô gái áo hồng kêu lên:

- Cha !

Lạc Hàng Chủ lừ mắt:

- Con nít không được xía vào !

Mã Thất nhìn cô gái bằng tia mắt cực kỳ... mất dạy :

- Ái chà, Lạc Hàng Chủ có cô con gái đẹp... quá xá he !

Cô gái áo hồng quắc mắt:

- Câm miệng lại !

Mã Thất cười hô hố:

- Lạc cô nương, khen mà, mất chút nào đâu mà sợ.

Hắn quay qua vòng tay chào Lạc Hàng Chủ và quay bước đi ra.

Chào Lạc Hàng Chủ và quay bước đi ra, nhưng tia mắt “đói khát” của hắn cứ nhìn chòng chọc vào mặt cô gái áo hồng.

Phí Độc Hành vùng gần giọng:

- Dừng lại !

Mã Thất quay lại thật nhanh.

Bằng vào kinh nghiệm, hắn chỉ nghe giọng nói là biết ngay có chuyện.

Phí Độc Hành bước tới lạnh lùng:

- Các hạ còn bỏ quên ngọn tiểu đao hồi nãy...

Hắn nói một lượt với bàn chân và khi thấy bàn chân hắn động dậy, ngọn tiểu đao xé gió bay thẳng vào mặt Mã Thất.

Ngọn tiểu đao mà khi mới vào, Mã Thất đã dùng làm câu giới thiệu.

Ngọn đao bay tới thật nhanh, Mã Thất cũng không phải chậm, hắn nghiêng đầu qua bên trái, bàn tay hắn cất lên.

Hắn nhanh nên bàn tay chạm đúng cán đao, nhưng hắn yếu hơn đà đao, cho nên ngọn đao vượt khỏi bàn tay hắn.

Ngọn đao cắm phập vào khung cửa phía sau lưng Mã Thất, cán đao lòi ra ngoài nhưng không rung, giống y như đã cắm vào đó lâu đời.

Mã Thất phóng ngọn đao cắm trước mặt Lạc Hàng Chủ khi nãy, cây đao run bần bật, vì ngọn đao cắm xuống không sâu, bây giờ ngọn đao lút sát vào tận cán, cán đao bất động mà lại nứt ra, nội lực trong cái hất chân của Phí Độc Hành thật là khủng khiếp.

Bị đà đao quá mạnh vượt tay, Mã Thất cũng lỡ trớn loạn choạng thối lui mấy bước, hắn trừng mắt đứng lên:

- Người... người là...

Phí Độc Hành chận đáp:

- Một tên đánh xe trong xa đội của Hà Cửu gia, người không thấy cây roi ngựa trong tay của ta đây sao ?

Mã Thất trừng trừng như không tin, nhưng quả thật hắn thấy trong tay của Phí Độc Hành có cây roi ngựa.

Ngọn roi đang được cuốn cuốn hững hờ ở ngón tay.

Phí Độc Hành nói tiếp:

- Nếu người có thể tránh khỏi trong ba roi thì không những chỉ ba phần mà ta sẽ xin Hà Cửu gia dâng trọn đoàn xe và ta tình nguyện đưa dâng tận chỗ. Nay, hãy coi chừng đây là roi thứ nhất !

Tiếng cuối cùng vừa dứt thì tiếng roi đã vang lên, ngọn roi liếm đúng vào tay trái của Mã Thất.

Trót !

Vai áo hắn tét dài một đường, máu từ trong đó phun ra.

Cô gái áo hồng vỗ tay:

- Hay, đường roi hay quá.

Phí Độc Hành nhìn ngay Mã Thất:

- Roi đầu người không tránh nổi, coi chừng roi thứ hai ta nhắm ngay vào bắp vế.

Hắn nói chậm và ngọn roi cũng đưa lên thật chậm, nhưng khi vút xuống thì lại quá nhanh, nhanh đến mức không thấy bóng roi.

Nói chỗ nào là đánh trúng ngay chỗ đó, ngọn roi vút đúng vào bắp vế bên phải của "Sát Mạng Phí Đao".

Đã nghe báo trước, đối phương cũng không rút roi thành linh, vậy mà Mã Thất vẫn không làm sao tránh được.

Ngọn roi quả có xuống nhanh, nhưng không phải nhanh đến mức không tránh khỏi. Mã Thất tránh không nổi roi sau là tại vì roi trước, roi trước tuy bắn máu nhưng cũng không phải quá đau đến mức không còn đứng được mà là vì mất tinh thần.

Một con người đã từng vào sinh ra tử, đã từng mang thẹo đầy mình như “Sát Mạng Phí Dao” không phải chỉ mới bị một roi mà mất tinh thần, vì trước đó, mới rằng rằng đây hấn đã làm cho đám Hà Cửu Như xuống nước, khí thế của hấn đang lên, một con người khí thế đang lên mà lại bị ngay một đòn xính vính giống như cái bong bóng đang căng bị xì hết cả hơi, xẹp lép, sự thảm bại của Mã Thất là ngay nơi đó.

Hấn mất tinh thần không phải vì ngọn roi thứ nhứt mà vì khí thế... hụt chân !

Nhưng bây giờ đến roi thứ hai này, ngọn roi siết ngang bắp vế, không đau lắm nhưng hấn không đứng nổi, hấn khụy xuống một chân.

Hà Cửu Như quên cả cái đau hãy còn ran rát nơi ngực, ông ta buột miệng kêu lên:

- Hay quá, tiên pháp thật hay !

Mã Thất tái mặt, hấn vội cho tay vào lưng, có lẽ những ngọn phi đao nổi danh đang chờ trong đó.

Cứ theo người ta biết thì khi hấn cho tay vào lưng là đối phương coi như mạt vận, vì không bao giờ thấy hấn rút tay ra, hay đúng hơn là địch thủ của hấn đã kết liễu rồi, một sinh mạng dương đầu.

Tay đao của hấn nhanh lắm, nhiều người đã chết và không người nào kịp thấy ánh sáng của ngọn đao.

Lần này cũng vậy, không thấy ngọn đao vì khi tay hấn vừa chạm vào lưng... không, khi đầu ngón tay mới chạm vào thân áo thì ngọn roi thứ ba, ngọn roi thần tốc trong tay của Phí Độc Hành đã cuốn vào cổ tay của hấn.

Ngọn roi cuốn thật nhanh mà tháo ra cũng thật nhanh, cổ tay của Mã Thất vụt nổi một vòng như vòng cẩm thạch, chỉ khác hơn là chiếc vòng màu máu.

Bàn tay trái của hấn bụm lấy cổ tay bên phải, máu theo kẽ tay rịn ra ngoài.

Mã Thất nhăn mặt, có lẽ đây là lần thứ nhất trong đời của hấn, mồ hôi từ trên trán hấn tuôn có hột.

Gã đại hán cùng đi với Mã Thất lao tới như một cơn gió thốc, trên tay hấn đã có sẵn một ngọn đoản đao.

Hấn lao vào phía sau lưng của Phí Độc Hành.

Cô gái áo hồng kêu lớn:

- Coi...

Tiếng “chùng” nàng phát ra không kịp vì gã đại hán vùng bụm mặt lẫn tròn dưới đất, máu từ trên trán hấn nhuộm đỏ cả bàn tay.

Phí Độc Hành thâm ngột roi từ phía bên sau, hấn vẫn đứng nhìn Mã Thất :

- Mã gia, chẳng những ba roi mà cả một roi cũng không tránh nổi, không tránh nổi mà cùng không hứng được, như vậy chuyện Lạc Hàng Chủ hứa với Mã gia khi nãy coi như không có. Mã gia hãy cho người về thưa lại với chủ nhân, nếu trong nửa tiếng đồng hồ sau, Trương Khoái Mã không thấy trở về thì chắc Lạc Hàng Chủ sẽ dùng Mã gia để thay vào chỗ thiếu của người. Một đổi một, không ai hơn ai, riêng về món nợ ba roi và số hàng của Hà Cửu gia, ta xin lãnh cả, nửa giờ sau, ta đi, hãy đón ta ngoài thành mà thanh toán.

Mã Thất chỗi tay đứng dậy, nhưng cán roi của Phí Độc Hành đã chia vào yết hầu của hấn:

- Ngồi im và ra lệnh cho người theo người trở về ngay.

Mã Thất ngoan ngoãn ngồi yên lại và quay mặt trừng mắt với tên thuộc hạ :

- Chưa đi ngay còn đứng đó làm gì ?

Tên đại hán vừa chạy vừa bò, hấn mang bộ mặt đầy máu lủi nhanh ra cửa.

Phí Độc Hành dùng cán roi phong bế hai trọng huyết nơi vai Mã Thất và quay lại vòng tay:

- Lạc Hàng Chủ, Hà Cửu gia, tôi giao Mã Thất cho nhị vị, xin nhị vị hãy yên lòng. Trương Khoái Mã sẽ về ngay và bao giờ cần đi thì Hà Cửu gia cứ cho đội lạc đà tải hàng ra đi thông thả.

Nói xong, hấn quay bước ra đi.

Lạc Hàng Chủ và Hà Cửu Như cùng kêu một lượt:

- Phí bằng hữu...

- Xin cho chúng tôi có đôi lời...

Phí Độc Hành vừa đi vừa nói:

- Nhị vị không nên khách sáo, nhị vị là hạng người tốt, tại hạ đã có nợ với nhị vị, bây giờ coi như tạm trả, không ai thiếu chịu với ai, xin chớ bận tâm.

Hấn bước ngang trước mặt cô gái áo hồng, nhưng hấn không ngó mà cũng không chào, hấn đi luôn ra cửa.

Hà Cửu Như và Lạc Hàng Chủ cùng bước tới, nhưng Ba Quân Sự đã vội lên tiếng :

- Gia chủ, Cửu gia...

Hà Cửu Như và Lạc Hàng Chủ quay phắt lại:

- Chi đó, Ba Quân Sự ?

Ba Quân Sự làm thình, lão cứ nhìn theo Phí Độc Hành.

Mãi cho đến lúc Phí Độc Hành khuất bóng, hắn mới quay mặt lại:

- Có phải hắn bảo với Gia chủ hắn từ Liêu Đông mới đến ?

Lạc Hàng Chủ gật đầu :

- Đúng rồi, nhưng sao ?

Ba Quân Sự đáp:

- Thuộc hạ biết hắn là ai rồi, trừ con người đó ra, không còn ai có được bản lĩnh như thế ấy !

Lạc Hàng Chủ và Hà Cửu Như cùng gặng lại:

- Hắn là ai ?

Ba Quân Sự đáp bằng một giọng thật trầm:

- Phí Mộ Thư !

oOo

“Liêu Đông Đại Đạo” Phí Mộ Thư !

Tên cướp sát nhân khét tiếng miệt Liêu Đông, tên cướp đã được triều đình treo giải thưởng cho người nào bắt được và đã bị giam tại đề lao suốt tám năm nay tại Phụng Thiên Thành.

Nhiều cái miệng hé ra không ai kêu thành tiếng.

Bốn tiếng “Liêu Đông Đại Đạo” đã làm cho họ cứng lưỡi, bốn tiếng “Liêu Đông Đại Đạo” đối với họ y như tiếng sét bưng đầu, lỗ tai họ bồng bồng bồng.

Chỉ có cô gái áo hồng là có kêu thành tiếng, nhưng cũng chỉ một tiếng thôi rồi đưa tay bịt miệng.

“Sát Mạng Phí Dao” Mã Thất đứng tròn con mắt, da mặt hắn xanh rờn.

Qua một lúc thật lâu, Lạc Hàng Chủ định thần:

- Ba đại ca, không lầm đó chứ ?

Ba Quân Sự đáp thật bình tĩnh:

- Gia chủ thấy không thể hay sao ?

Lạc Hàng Chủ ngập ngừng:

- Nhưng... nhưng làm sao hắn ra được ?

Rõ ràng ông ta cũng xác nhận người áo đen tự xưng “Phí Độc Hành” đó là Phí Mộ Thư, “Liêu Đông Đại Đạo” Phí Mộ Thư, nhưng ông ta vẫn cứ ngần ngợ, không hiểu làm sao hắn lại đến đây, không hiểu làm sao lại ra khỏi ngục?

Hà Cửu Như đáp:

- Đã đến lúc ra thì ra chớ còn làm sao nữa.

Lạc Hàng Chủ cau mặt:

- Lão Cửu, nên nhớ hắn là “Tướng Cướp Liêu Đông”, loại tướng cướp như hắn đã vào ngục rồi thì làm sao có chuyện phóng thích ?

Hà Cửu Như ấp úng:

- Như thế thì... thì anh nghĩ làm sao ?

Lạc Hàng Chủ nhún vai:

- Còn hỏi làm sao nữa, lão Cửu !

Hà Cửu Như hơi biến sắc:

- Nếu quả là như thế thì tại sao hắn lại dám công nhiên vào Thừa Đức Phủ ?

Lạc Hàng Chủ đáp:

- Có gì mà không dám ? Hắn mà có sợ gì ai ? Bằng vào võ học và bản lãnh của hắn, cả đám nha môn tại Thừa Đức Phủ này ai làm gì hắn được ?

Hà Cửu Như trầm ngâm:

- Như thế cũng không ổn, nếu vượt ngục thì tại sao bao nhiêu nha môn tại Thừa Đức Phủ này lại im rờ như thế ?

Lạc Hàng Chủ nói:

- Cũng có thể công văn tập nã chưa đến kịp, mà cho dầu công văn có đến nhưng thừa biết đám nha môn tại Thừa Đức này không làm gì hắn được thì ai lại dụng tới làm chi ? Công văn mà không có người thôi thúc, cấp trên không thôi thúc, cấp dưới dễ bỏ lơ...

Hà Cửu Như lắc đầu :

- Như thế thì lại càng khó hiểu, một con người như hắn, trong một hoàn cảnh như thế, tại sao hắn lại nhúng tay vào chuyện của mình cho phiền phức ?

Lạc Hàng Chủ chưa kịp nói thì “Sát Mộng Phí Dao” Mã Thất vùng cười lại:

- Sợ e rằng đó là chuyện “Chồn đi chúc thọ cho Gà”, “Cọp bình Dê rượt Sói”, coi chừng màn chót lại hay hơn đó nghe.

Lạc Hàng Chủ càng tái mặt hơn, ông ta không nói thêm câu nào quay ngoắt bỏ đi vào phòng khách.

Hà Cửu Như ném tia mắt về đám thuộc hạ:

- Hãy coi chừng hấn cho ta.

Hạ lệnh xong là ông ta bỏ vào theo, Ba Quân Sự và cô gái áo hồng cũng lật đật đi theo.

oOo

Hà Cửu Như kéo ghế xích lại gần Lạc Hàng Chủ, và thấp giọng :

- Hoằng Thâm, cứ như anh thì...

Lạc Hoằng Thâm mím miệng trầm ngâm:

- Tôi đang muốn chúng ta thương lượng lại cho kỹ về chuyện này, tôi nghĩ câu nói của Mã Thất cần phải được nghiên cứu. Lão đệ nên biết đối với bọn Mã Thất mình còn có thể tìm cách đối phó không khó lắm, nhưng với Phí Mộ Thư thì... chính vừa rồi mình đã thấy rõ đòn ngôn của hấn, nếu hấn gấp ghé vào chuyến hàng này thì đừng nói bảy phần, sợ e rằng một phần mình cũng không còn được.

Cô gái áo hồng cau mặt:

- Cha, sao cha lại đi nghe Mã Thất, hấn lấy bụng tiểu nhân mà suy lòng quân tử, rõ ràng người ta đã giúp mình.

Lạc Hoằng Thâm lừ mắt:

- Im, con nít biết cái gì !

Cô gái áo hồng gân cổ:

- Rõ ràng người ta đã giúp mình, nếu người ta không hạ được Mã Thất thì mình sẽ làm sao ? Ngoan ngoãn mang bạc đến cho thiên hạ à ?

Lạc Hàng Chủ đập bàn:

- Bảo im, ta và Cửu thúc đã trọn đời sống trong giang hồ, không biết bằng người sao ?

Hà Cửu Như chặn tay:

- Hoằng Thâm, sao lại đi rầy cháu, chuyện quan trọng phải lo trước chứ !

Lạc Hàng Chủ nhìn con gái bằng cặp mắt hằm hằm và khoác khoác tay:

- Được rồi, đi vào trong, ở đây không có chuyện của con nít.

Cô gái áo hồng đứng lên nhưng vẫn vùng vằng:

- Con nít, cứ con nít, năm chục năm nữa chắc con cũng cứ là con nít !

Hà Cửu Như cười cười :

- Thôi, đi vào đi, cho lên chức lớn đó, được chưa, bé ngoan.

Nhìn theo con gái, Lạc Hàng Chủ vẫn còn từng tấc:

- Cứ như thế mãi, lão đệ làm cho nó quen thân.

Hà Cửu Như cười :

- Hoàng Thâm, không phải tôi trách anh, nhưng con gái đã lớn rồi, đã sắp có chồng được rồi, thế mà anh cứ coi như con nít, đụng cái là mắng om sòm.

Lạc Hàng Chủ hừ hừ:

- Cưng riết rồi hừ, không lẽ chẳng la rầy nó được hay sao ?

Hà Cửu Như cười hòa:

- Thôi, cho xin, bây giờ lại muốn mắng đến tôi phải không ? Thôi bàn chuyện của mình đi.

Lạc Hàng Chủ quay hỏi Ba Quản Sự :

- Lão ca, có cao kiến gì không ?

Ba Quản Sự trầm ngâm:

- Lão chủ, chính như lão chủ vừa mới nói, chẳng thà đương đầu với bọn Mã Thất chứ không nên đụng tới Phí Mộ Thư, chuyện này quan hệ đến ngày mai trọng đại, chúng ta cần phải suy nghĩ cho kỹ càng.

Lạc Hàng Chủ gặng lại:

- Tôi biết chuyện này quan trọng, nhưng tôi muốn hỏi ý kiến của lão ca.

Ba Quản Sự lại trầm ngâm:

- Về trước, trong giang hồ cũng như phương diện quan ty, tiếng tăm của Phí Mộ Thư không được tốt, mãi cho đến khi bị hại ở Liêu Đông, bị giam ở Phụng Thiên, ai ai cũng cho rằng lần này thì hẳn “chìm” luôn, thế nhưng bây giờ lại thoát ngục một cách ly kỳ, nếu căn cứ vào những chuyện như thế thì đáng ngờ rằng hẳn nhúng tay vào chuyện của mình chắc chắn phải có dụng tâm...

Lạc Hàng Chủ nhượng mắt:

- Như thế thì...

Ba Quản Sự lắc đầu :

- Không, gia chủ, thuộc hạ chưa hết ý.

Lạc Hàng Chủ nín thinh.

Ba Quản Sự nói tiếp:

- Căn cứ vào điểm đó, chúng ta không thể không vì mình mà lo liệu cần phải thủ, cần phải đề phòng. Thế nhưng nói đi còn nói lại, vạn nhất hẳn đến với mình, hẳn nhúng tay vào cứu là thành tâm thật ý thì chúng ta không thể để lâm vào thế “lấy ân báo oán”, không thể đắm tay vào một tổ ong.

Lạc Hàng Chủ ngồi nín lặng, nhưng đánh cách có phần nôn nóng.

Vì thật tình mà nói quanh nói quẩn cả buổi, Ba Quản Sự vẫn còn trong vòng phân tách lợi hại chứ chưa đi vào quyết đoán.

Lạc Hàng Chủ nói:

- Con người như hấn mà lại đi giúp bọn mình thì chắc hấn không còn... ăn cơm nữa. Tôi chỉ sợ hấn choàng bộ áo nhà tu vào mình cộp. Thứ hai, từ Liêu Đông đến Thừa Đức tại sao hấn không tìm ai mà lại tìm bọn mình? Và tại sao trước không đến, sau không đến mà lại đến đúng ngay vào lúc Mã Thất đến đây ? Thêm vào đó, từ trong ngục thoát ra mà không có một nguyên do khả dĩ dựa vào để mà giải thích, càng nghĩ tôi càng thấy vô cùng nguy hiểm.

Hà Cửu Như liếc Ba Quản Sự nhưng không nói tiếng nào.

Hấn biết chuyện này quan hệ quá lớn lao không phải dễ dàng suy luận, một tiếng nói không thận trọng là hậu quả sẽ không sao lường được.

Ba Quản Sự biết rõ ý của Hà Cửu Như, biết rõ con người của Lạc Hàng Chủ hơn ai hết.

Ông ta là một kẻ có lòng, đối với bằng hữu dám coi thường tánh mạng, thế nhưng bên cạnh đó lại có một sở đoản đó là đa nghi và cố chấp, trong Thương Hàng không một ai có thể có ý kiến được với ông ta, chỉ trừ Ba Quản Sự là còn có thể may ra nói được.

Thấy Ba Quản Sự trầm ngâm không nói, Lạc Hàng Chủ nhếch môi, nhưng Ba Quản Sự đã chặn:

- Lão chủ, còn có một điểm nữa, không biết lão chủ có nghĩ tới hay không ?

Lạc Hàng Chủ hỏi:

- Điểm nào, đại ca ?

Ba Quản Sự đáp:

- Nếu hấn có “dụng tâm” thì hấn còn chần chờ gì nữa ?

Lạc Hàng Chủ hơi khựng, nhưng rồi ông ta lại nói ngay:

- Lão ca, bất cứ chuyện gì, cuối cùng tà vẫn không thắng chính, nơi đây vốn là nội thành, bên trong lại còn có “Hành Cung”, ít nhiều gì hấn cũng phải e dè chớ !

Ba Quản Sự nói:

- Lão chủ, bọn Mã Thất phóng túng như chỗ không người, thì hấn lại càng không có gì phải e dè, mà nếu hấn có e dè thì làm sao hấn lại dám công nhiên ra mặt ?

Lạc Hàng Chủ lắc đầu :

- Lão ca, công văn tập nã từ Liêu Đông hãy còn chưa tới, chỉ cần lại Thừa Đức Phủ này hấn dừng gây chuyện thì nhứt định không ai có thể phát hiện ra hấn được ? Riêng với bọn Mã Thất thì khác, ai còn lạ gì bọn chúng, sở dĩ chúng tự do hoành hành như thế là vì chúng đã cấu kết được với quan nha, ăn cướp và quan ty kết hợp với nhau thì có chỗ nào mà chui không lọt ? Và căn cứ vào điểm đó, đối với bọn Mã Thất, chúng ta càng không nên đắc tội.

Ba Quản Sự cau mặt:

- Nếu như thế lão chủ đã...

Lạc Hàng Chủ cười nhạt:

- Nếu muốn đề phòng hấn thì chỉ có mỗi một biện pháp là làm cho hấn không còn có thì giờ nhàn rỗi để nhắm vào mình.

Hà Cửu Như giật mình.

Ba Quản Sự cũng nghe rúng động.

Cách nói của Lạc Hàng Chủ làm cho hai người cảm thấy có chuyện bất an.

- o O o -